

# Forord

## *Guds hemmelighed – et brev om den kristne åndeligheds grund og udtryk*

TEMAET ÅNDELIGHED MØDER os næsten hver dag i medierne. Nogle gange fortælles der, at nogen vender ryggen til åndeligheden og troen, og andre gange om åndelig søgen efter vejledning til valg af arbejde og andet i livet. Kirkerne fortæller stilfærdigt om, hvor mange der genfinder eller opdager kristen åndelighed på ny.

Kolossenserbrevet i Det Nye Testamente, som introduceres i denne bog, er en hjælp til at opdage og forstå, hvad kristen åndelighed er. At Gud i virkeligheden er centrum, at Gud handler i relation til skaberværket og os mennesker. Det er grundlæggende for kristen åndelighed.

Gud har en hemmelighed, der ikke skal skjules, men råbes ud, opdages og genopdages. Hemmeligheden er Jesus Kristus. At forstå, hvem han er, giver en vigtig nøgle til, hvordan livet skal forstås og leves. Kolossenserbrevet handler om, hvad et liv med Jesus Kristus i centrum indebærer.

Du kan læse »Guds hemmelighed« på egen hånd eller i en gruppe. Du kan få uddybet læsningen af bibelteksten ved at læse Anders Sjöbergs jordnære og reflekterende kommentar. Du kan få hjælp fra spørgsmålene til eftertanke i studieplanen på egen hånd eller i samtale med andre.

*Christina Rydén*

# Kolossenserbrevet – et brev til den kristne lægmand

»KRISTNE« – DET BEGYNDTE Jesu disciple at blive kaldt i Antiochia (ApG 11,26). Begrebet betyder »Kristi efterfølgere«. I samfundet i dag tales der meget om Gud og om åndelighed. Mennesker søger åndelig vejledning mere intensivt, end de har gjort det længe. Livsanskuelsernes torv bugner med åndelige tilbud af både den ene og den anden art.

Hvad betyder det i dette samfund at være »Kristi efterfølgere« – altså »kristne«?

?

I dagens kirkelige sammenhæng sætter vi ofte vores lid til de ansatte – »de professionelle«. Det er dem, der skal gøre det – vise andre mennesker, hvad det er at være kristen. Lægmanden, det enkelte menneske, frigøres alt for sjældent til at leve sin tro ud i et fællesskab. I stedet havner han ofte i »de privatreligiøses afdeling« med sin tro.

Ind i denne situation viser Kolossenserbrevet sin aktualitet. Det er skrevet af Paulus under hans fangenskab i Rom ca. år 60-62 e.Kr., og det taler direkte ind i vores situation.

## Byen Kolossæ

Byen Kolossæ lå ca. 180 km øst for Efesos i dalen ved floden Lykus. Den betydningsfulde karavanevej »Via Egnatia« fra områderne omkring Eufrat strakte sig både gennem Kolossæ og Efesos, inden den til sidst nåede Rom. Derfor strømmede der mennesker af alle slags gennem Kolossæ og med mange forskellige åndelige og ideologiske opfattelser. Der fandtes altså filosofiske visdomslærere og religiøse strømninger i samme mangfoldighed, som vi har omkring os i nutidens samfund.

## Menigheden i Kolossæ

I Apostlenes Gerninger leder vi forgæves efter en henvisning til Kolossæ. Det var heller ikke Paulus, der grundlagde menigheden der. Han har bare hørt om deres tro (Kol 1,4.9), men aldrig mødt menighedens medlemmer personligt (Kol 2,1).

Hvordan voksede menigheden så frem? I ApG 19,1-40 og 20,17-38 læser vi om, hvordan Paulus arbejdede tre år i Efesos. Der står, »at alle i provinsen Asien fik Herrens ord at høre, både jøder og grækere« (ApG 19,10), i løbet af den tid. Altså også de mange mennesker, der boede i Kolossæ.

Kolossenserbrevet og Filemonbrevet – et personligt brev fra Paulus til Filemon, som boede i Kolossæ – giver dog oplysninger, der gør billedet af menighedens fremvækst endnu tydeligere. Igennem Paulus' arbejde i Efesos er mindst to mænd fra Kolossæ kommet til tro: Epafra og Filemon (Filem 19). Da Epafra vendte hjem, delte han budskabet om Jesus med sine venner i Kolossæ (Kol 1,7). Og det samme havde Filemon gjort. Han havde endda en lille husmenighed i sit hjem (Filem 2), og måske er de to, der nævnes i dette vers: »søster Appia« og vores »medkæmper Arkippus«, Filemons kone og

søn, og han havde formodentligt allerede en lederfunktion i husmenigheden (Kol 4,17).

Det er ikke nødvendigt med kun kendte mænd eller kvinder, »de professionelle«, når evangeliet skal spredes. Epafras, en tidligere ukendt person fra Kolossæ, bliver grebet af evangeliet, og det er nok. Den forandring, det medførte i hans liv, skabte nemlig en længsel efter at formidle det, han havde fået, til folk i hans hjemby.

Det har nok været herligt at være med til de møder, Paulus havde i Efesos (ApG 19,11-12). Men Epafras ville ikke kun være med til møderne, han ville give budskabet videre, derfor begav han sig hjemad. Naturligvis er det nødvendigt med missionærer i menighedens tjeneste, som rejser til andre lande og udfører opgaver for evangeliets sag. Men mest af alt er der behov for mennesker, som i hverdagen og nærmiljøet er indstillet på at udleve budskabet om den genoprettelse, Gud giver gennem Jesus – ligesom Epafras, Filemon, Appia og Arkippos.

*Mest af alt er der behov for mennesker, der er parate til at leve budskabet om den genopretning, Gud giver gennem Jesus, ud i deres hverdagssituation*

## Krisen i menigheden

Hvorfor skriver Paulus dette brev?

Under fængselsopholdet i Rom havde Paulus fået kontakt med slaven Onesimos, som han havde ført til tro. Han var flygtet fra sin herre, den tidligere nævnte Filemon. Onesimos skulle nu vende hjem igen. Paulus skriver derfor brevet til Filemon for at formane ham til at tilgive Onesimos og tage

ham tilbage, ikke kun som en slave, men som en kær bror i Herren (Filem 8-16).

Samtidig med at dette brev skal sendes, er Epafra imidlertid kommet til Rom og har fortalt om problemerne i menigheden i Kolossæ. Det medfører, at Paulus skriver Kolosenserbrevet for yderligere at grundfæste de troende i kristendommens centrum: Jesus Kristus.

Hvilke problemer var der da?

De mange livsanskuelser og visdomslærere, der florerede i Kolossæ, havde ført til, at undervisningen i menigheden var begyndt at blive påvirket af dem. Blandt de troende var der opstået spekulationer, om nu også Kristus var det absolut centrale punkt for kristen tro og kristent liv.

Ud fra det, Paulus skriver, kan man udlede fem punkter i de pluralistiske livsanskuelser, der truede med at trænge ind i menigheden. Det var:

- Filosofi, der bygger på menneskelig overlevering (Kol 2,8).
- Lovtrældom (Kol 2,11.14.16-17).
- Betoning af det overnaturlige (Kol 2,8.15.18).
- Askese (Kol 2,20-23).
- Prædikanter, der hævdede, at de var kristne undervisere (Kol 2,4).

Fem emner, som også let genfindes i kristenheden i dag. Behovet for at lytte til Paulus' stærke undervisning om – for ikke at sige lovsang til – Kristus er altså stort, også i dag.

## Kort over Lilleasien

